

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1176. Usque Ad Annum 1203

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118022

§. 7. S. Hugo Episcopus Lincolniensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66394)

Sæcul. XII. vigeret, ipsum Episcopum ordinarunt.
A.C. 1186. Meinardus Sedem suam Rigæ, Regionis
 illius Capite, posuit, ubi Ecclesiam Ca-
 thedralem sub præsidio Sanctæ Virginis
 anno millesimo centesimo octogesimo
 sexto fundavit, atque doctrina, mansue-
 tudine, & munificencia instructus ma-
 gnum Infidelium numerum ad Christum
 convertit. Bertoldus Abbas Lucensis
 in Saxonia Ordinis Cisterciensis, relicta
 Abbacia, ut cum Meinardo pii laboris
 particeps fieret, paganorum animis suis
 virtutibus, imprimis abstinentia, mode-
 stia, patientia, sibi conciliatis, ipsis ca-
 rissimus fuit. Is etiam Meinardo in E-
 piscopatu successit, atque hi duo primi
 Livoniæ Apostoli extiterunt.

Cæsar. dist. 7
c. 17.

§. VII.

S. Hugo Episcopus Lincolnienfis.

In Anglia Ecclesia Episcopalis Lincol-
 niensis jam annis propemodum octo-
 decim vacabat, post obitum Roberti *du*
Chesnai, mense Januario anno millesimo
 centesimo sexagesimo septimo defuncti.
 Nam Gualterius Constantinensis, huic
 Sedi exeunte anno millesimo centesimo
 octogesimo tertio impositus, vix ultra
 annum præfuit, Rotomagum, ut me-
 moravimus, translatus. Tandem Hen-
 ricus II. huic Ecclesiæ Episcopum præ-
 positurus, Richardum Decanum Lin-
 colnien-

vit. S. Hug.
ap. Sur. 17.
Nov. c. 9.

colniensem & sanio-rem Capituli partem Sæcul. XII.
 Egeneshamum ad se vocavit, vigesima A.C. 1186.
 quinta Maji anno millesimo centesimo Goduin.
 octogesimo sexto. Postquam diu delibe- p. 345.
 ratum, Capitulares Episcopum elegerunt Sup. n. 46.
 Hugonem, Priorem Cartusie Osthamensis Rad. de dic.
 in Comitatu Somersetensi positæ, nuper p. 631. Rog.
 ab Henrico Rege conditæ, qua idomo p. 631.
 hujus Ordinis in Anglia nulla prior ex-
 titit. Rex virum hunc electum fuisse Monast.
 mire gaudebat, Archiepiscopus Cantua- Angl. to. I.
 riensis electionem confirmavit, missi- 959.
 que ad Hugonem Priorem nuncii, qui
 eum nomine Regis & Archiepiscopi ad
 dignitatem sibi oblatam recipendam per-
 moverent. Hugo non ignarus, quam
 difficile & periculosum munus esset Epi-
 scopatum gerere, ut se expediret, dixit,
 nullam esse electionem, non solum quod
 ipse Episcopatu esset indignus, sed etiam
 quod auctoritate Regis & Archiepiscopi
 extra Ecclesiam vacantem esset peracta,
 denique se sine licentia Prioris Magnæ
 Cartusie, Præpositi sui, consentire non
 posse. Ita Hugo Legatos dimisit, hor-
 tatus Clericos Lincolnenses, ut aliam
 electionem magis Canonicam cogitarent,
 speransque eos tot ambagibus offensos
 alium sibi Episcopum quæsituros. Sed
 illi, ne Hugoni aliqua superesset excu-
 satio, in Ecclesia Lincolnensi collecti,
 ipsum secundo unanimes eligunt, tum
 missis

Sæcul. XII.
A.C. 1186. missis ad Cartusianorum Domum viris venerabilibus, non solum licentiam sed etiam mandatum, quo Episcopatum suscipere jubebatur, obtinuerunt. Itaque Hugo e monasterio suo Osthemensis evocatur; atque discedens equo, cui ipse insidebat, sarcinulam nempe ovinas pelles vestesque monasticas imposuit, nihil Regulæ & instituti sui relaxaturus, priusquam Episcopus esset.

Londinum deductus, Westmonasterii in Sacello S. Catharinæ, Festo S. Matthæi, vigesima prima Septembris anno millesimo centesimo octogesimo sexto consecratur.

vit. c. 1. Hugo in Burgundia nobili genere natus erat, quem pater, ex ordine Equestri Vir strenuus & virtutis amans, amissa uxore, octennem Deo obtulit, in Monasterio Canonorum Regularium haud procul ab arce sua distante, quo & ipse deinde se recipiens, reliquo vitæ tempore Deo serviit. Primum Hugo regimini cujusdam senis sapientis traditus, ab eo literas & bonos mores didicit, ad otium devitandum & vitam feriam assuefactus. Ubi ad annum ætatis decimum nonum pervenit, Diaconus ordinatur, & haud diu post Parochia ei commissa, etsi necdum Presbytero. Cum aliquando ejus Prior ad Majorem Cartusiam pietatis causa perrexisset, itineris
socio

c. 2.

focio Hugone accepto, Religiosus ju- Sæcul. XII.
 venis usque adeo Cartusianorum Insti- A. C. 1186.
 tuti amore captus est, ut ardentissimo
 desiderio eorum societatem adipiscendi
 subeunte, ipsos ad se suscipiendum se-
 creto sollicitare cœperit. Nihilominus
 cum Priore suo domum rediit, Canonicis
 vero, Fratribus suis, quibus ejus con-
 siliū proditum fuerat, vehementissime
 urgentibus, ne eorum consortium fuge-
 ret, jurejurando promisit, se non esse
 discessurum. Verum solitudinis amori
 & sanctioris vitæ illecebris resistere
 non valens, clam se se proripuit, atque
 ad Cartusianorum Domum pervenit; ubi
 viri prudentes receptum a timore vio-
 lata Religionis liberarunt. Sanctam Do-
 mum tunc regebat Basilius, Prior nu-
 mero octavus, S. Anselmi Successor.
 Tum cum Hugo Ordinibus Sacris su-
 scipiendis maturus esset, Seniori suo,
 cui serviebat, quærenti, an Sacerdos
 ordinari vellet, simplex respondit, nihil
 sibi optabilius in hac vita posse obtingere,
 cui Senior, vultu ad severitatem com-
 posito, *tunc expetere audeas, quod viri
 perfectissimi, nunquam nisi compulsi, ad-
 mittunt?* Mox Hugo exprobratione per-
 territus, toto corpore in terram demisso,
 labentibus lacrymis veniam temeritatis
 petiit. At Senex: *Surge, fili mi, non
 turbent te verba mea. Novi, quo spiritu
 mibi*

c. 3.

c. 4.

Sæcul. XII.
A.C. 1186.

c. 5.

mibi responderis. Jam Presbyter initiaberis, & cum definitum a Deo tempus advenerit, Episcopus quoque eris. Postquam Hugo annos decem in cellula transegisset, Cartusianæ Domus Prior ei Procuratoris Officium injunxit, quod tanta prudentia obiit, ut integritatis ejus fama ad exteros quoque pervenerit.

c. 6.

Tunc quidem Rex Angliæ Cartusiam Osthamesem jam fundaverat; sed cum duo, qui præfuerant Priores, accolarum insolentia prohibente, nihil prodesse potuissent, Rex, ad cujus aures Hugonis merita delata fuere, missis ad Majorem Cartusiam Nunciis, eum virum ad regendam novam Domum expetiit. Prior monachique haud lubenter & ipse Hugo ægerrime consensit, dicebat enim: *Cum per tot annos ex vestra doctrina & exemplo me ipsum satis regere non didicerim, quomodo novæ Congregationi præsim & profim?* Osthamum tamen digressus, cum ibi monachos paupertate laborantes habuisset, mærentes solatus & ad patientiam atque mansuetudinem exhortatus, domus illius ædificia & res mobiles auxit, conciliato sibi animo Regis populique, etsi gens illa Advenarum esset impatientissima. Cum Regi loqueretur Hugo, tam pie & apposite dictis fidem adstruebat, ut Rex, quæ petebat non concedere non posset, & fate-

fateretur, industriam suam & solertiam hujus viri eloquentia vinci. Quadam die cum sæva aeris tempestas ingruisset, credidit Henricus, se Hugonis precibus debere, quod fuisset servatus, atque exinde majore veneratione viri Sanctitatem profecutus est.

§. VIII.

Concilium Dublinense.

In medio Quadragesimæ, anno millesimo centesimo octogesimo sexto, Joannes Archiepiscopus Dublinensis cum suis Suffraganeis in Ecclesia S. Trinitatis Concilium celebravit. Prima die, ipse Archiepiscopus orationem de Sacramentis ad populum habuit. Altera Aubinus Abbas Banchinglacensis, postea Episcopus Fernesinus prolixum sermonem exorsus est, de continentia Clericorum, conquerens, hanc morum corruptionem ab Exteris, scilicet a Clericis, qui ex Cambria & Anglia venerant, fuisse invectam, cum antea pudicitia amor Clericos Hibernia commendasset. Postquam Abbas peroravit, Clerici Comitatus Wexfordiensis in conspectu Archiepiscopi & Concilii invicem se accusare, quod nuptias solemnibus pompis celebrassent, & concubinas publice in domos suas deduxissent; statimque testes præsentibus exhibebant, quod Hibernis effusissimum risum movit. Ipse Archiepiscopus

Sæcul. XII.
A. C. 1186.

*Girald.
Camb. 2.
gest.*